

ПОВІДОМЛЕННЯ

про скликання Пленуму Центрального Комітету КПРС

ЦК КПРС прийняв рішення скликати черговий Пленум Центрального Комітету КПРС 5 березня 1962 року.

На обговорення Пленуму ЦК вноситься питання «Завдання партії по поліпшенню нерівництва сільським господарством».

Доповідачем затверджено товариша Хрущова М. С.

Галина Єрстик працює лаборанткою на олійжиркомбінаті. Вона — бойовий комсомольський організатор. Зараз її як агітатора часто можна бачити серед виборців виборчої дільниці.
На знімку: Галина ЄРСТИК.

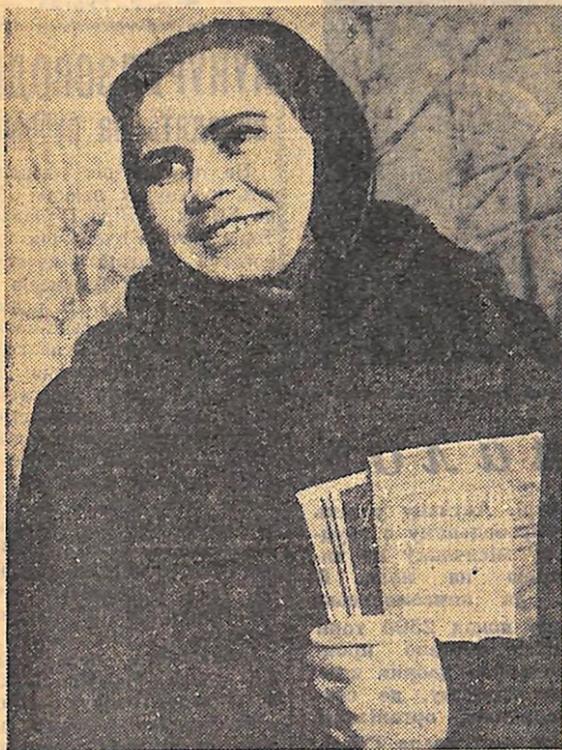

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
13 (520)

Середа, 31 січня 1962 р.

Ціна 2 коп.

За багатий, щедрий гектар

СІМДЕСЯТ П'ЯТЬ центнерів кукурудзи в зерні на кожному з 145 гектарів зібрали торік члени комсомольсько-молодіжної ланки Ніни Мокряк. Дівчата живуть і працюють у колгоспі імені Жданова Кіровоградського району.

Комсомольсько-молодіжна механізована ланка Миколи Булаха з колгоспу «Шлях до комунізму» Новоукраїнського району одержала по 51 центнеру зерна кукурудзи з гектара на площі 246 гектарів без затрат ручної праці.

Два приклади. А їх є багато, дуже багато, навіть безліч. І не тільки серед кукурузоводів. Є у нас молоді майстри високих урожаїв пшениці, гороху, соняшника, цукрових буряків, картоплі, капусти...

Вдумаємося у наведені показники. Це багато чи мало? Звичайно, якби про це говорили три-чотири роки тому, можна б відповісти: рекордний урожай. А наші комсомольські маяки сьогодні впевнено відповідають: «Це мало. Візьмемо нові рубежі». Вони їх вже намітили і роблять все для того, щоб виростити ще вищий урожай.

Ось, наприклад, дівчата з ланки Ніни Мокряк взяли таке зобов'язання на четвертий рік семиріччя: одержати на кожному з 150 гектарів по 100 центнерів

зерна качанистої і розпочали змагання з молодіжною ланкою Ніни Касьяненко з колгоспу «Україна» Олександрійського району. Задумане здійсниться, бо Н. Мокряк належить до тих людей, які слів на вітер не кидають. Впевнені молоді кукурузоводи, що віддадуть їм земля щедро. Не сидять вони, склавши руки. Ні. Вивозять на площу перегній. По 25 тонн на гектар — така їх мета. Готують сортове насіння. Вивчають передові методи кращих кукурузоводів країни.

Сьогодні важливо всім молодим трудівникам села глибоко замислитися: чому в кожному колгоспі, радгоспі ще немає таких високих врожаїв кукурудзи, гороху, цукрових буряків, соняшника?

Чому, скажімо, комсомольці артілі імені Куйбишева Новгородківського району виростили вдвоє нижчий урожай кукурудзи на своїй площі, ніж їх сусіди — комсомольці колгоспу імені Леніна? Чому дуже велика строкатість урожайності на плантаціях молодіжних ланок Бобриньського, Знам'янського районів? В однакових умовах різне різні плоди праці.

Відповідь одна: потрібна завзятість, комсомольська наполегливість на шляху до мети. А мета у нас прекрасна — достаток.

Завдання райкомів ЛКСМУ, — не гаючи жодного дня, години, розгорнути дійове соціалістичне змагання молоді за гектари достатку, одержання найбільшої кількості продукції з кожного гектара землі при найменших затратах праці. Завдання комсомольських комітетів виховувати у молодих трудівників колгоспів і радгоспів почуття господаря землі, домогтися, щоб кожний сільський комсомолец був пропагандистом всього нового, прогресивного, показував особистий приклад впровадження досвіду передовиків.

Та не так роблять комсомольці і їх вожаки у Рівнянському, Маловисківському, Новоархангельському, Петрівському районах. В багатьох колгоспах і радгоспах не закінчено ремонт техніки, не мобілізовано весь наявний транспорт для вивезення перегною на поля, мало людей охоплено навчанням у школах передового досвіду. Райкоми ЛКСМУ і їх перші секретарі т. Долиняк, Ключка, Сороковий, Гайдамака повинні, нарешті, по-бойовому взятися за виконання постанов XII обласної і районних комсомольських конференцій, у яких чітко визначені наші завдання.

Хлібороби області дали слово у нинішньому році зіібрати по 28 центнерів зернових, у тому числі по 43—50 центнерів кукурудзи з гектара на всій площі посіву. А лани ці, як відомо, великі, незорі. Тільки під кукурудзу на зерно вони займають 390 тисяч гектарів. Ставиться завдання на 240 тисячах з них зіібрати не менше, як по 50 центнерів, а на кожному з 380 тисяч гектарів виростити по 250 центнерів зеленої маси кукурудзи з качанами у молочно-воскової стиглості.

Більше як удвоє збільшилась площа під горох, посіви якого займають 80 тисяч гектарів. Цукрові буряки, соняшник, картопля — ось що будуть вирощувати кіровоградці на великих масивах, виборюватимуть з кожного гектара найвищий урожай.

Так, наша молодь завжди готова до нових подвигов у труді, готова все вміння віддати в ім'я народу, в ім'я великої мети — побудови комунізму.

Юнаки і дівчата! Ширше змагання за родючість кіровоградської землі! Потроїмо свої зусилля, енергію, щоб примусити кожний гектар землі добре родити, буяти рясними врожайми!

Перевіряємо хід змівлі худоби

Діяти потрібно комсомольцям

— З надоями тепер у нас порівняно непогано, — можна почути на фермах артілі імені ХХ з'їзду КПРС, Бобриньського району.

Але ці заспокійливі слова нічого не говорять. Адже порівняння береться з тим скрутним часом, коли тут на корову доїли щодоби всього-навсього по одному літру молока. Це було півтора—два місяці тому.

Хорошу послугу для тваринників артілі зробив контрольний пост по розподілу кормів, до складу якого ввійшла переважно молодь, в тому числі й секретар комсомольської організації М. Холодовський. Члени поста перевіряють, як розподіляються корми, присутні при зважуванні їх. Рішучу боротьбу повів пост з розбазарюванням кормів. Проведено декілька нічних рейдів, а затриманих порушників покарано й розкритиковано в стійніви.

І все ж надої на молочно-товарних фермах й прирост ваги на свинофермах ще далеко не відповідають поставленим завданням. Є на це ряд причин.

Ферма першої бригади нещодавно непогано підготувалась до зими, а все ж різні неполадки трапляються досить часто. Наприклад, перебої з водопостачанням. І, як зисловлюються доярки, це відразу ж дається знаки — надої падають.

Корми не запарюються, не готується тепле пійло для корів, що розстелені. Навіть тепла вода для підмивання вимені та миття бідонів відсутня. Хорошої кормокухні на молочно-товарній фермі немає, а на плитці, що недавно побудована, не нагрієш потрібної кількості води.

Хочеться ще сказати про електродоїльні апарати. Колгосп придбав їх для кожної групи корів, але доїти вперто продовжують лише вручну. Зараз, в період за-

пуску, можна поступово привчати хоч частину корів до електродоїння. І даремно нехтують цим доярки. Та й зоотехнік І. Д. Бондаренко не дуже наполягає на цьому.

З боку правління артілі й завідуючого фермою В. Мельникова ще мало турботи проявляється про кадри тваринників. Дояркам нерегулярно видається додаткова оплата, у них немає навіть свого червоного куточка.

Свинаркам колгоспу теж хвалитись нічим — за місяць добовий прирост по фермі на одну тварину складає лише 187 грамів.

Молодняк відгодівельної групи до пізньої осені знаходився у відкритому літньому таборі. Внаслідок простуди багато тварин захворіло. Зараз відгодівельні групи розмістили у приміщенні. Але воно не має нічого спільного з свинарником сучасного типу. Замість всебічного вигідного групового утримання тварин тут розмістили у станках, по декілька голів у кожному. Надзвичайно важко через це доводиться свинаркам Ніні Жосан й Ользі Татаровій. На механізацію ж тут і натяку немає.

В незвідному становищі й свинюматки, їх утримують здебільшого надворі, в холодній багнюці, або ж у напівзруйнованому старому хліві. Такий догляд, безумовно, не сприятиме підвищенню продуктивності.

Хорошу справу, розпочату комсомольцями (мається на увазі контроль за витрачанням кормів), необхідно продовжити. Неполадки на фермах артілі — тривожний сигнал, що кличе до дій.

Рейдова бригада: Л. КУЧЕРЕНКО — доярка, Н. ЖОСАН — свинарка, Т. БОДНАР — спецкор «Молодого комуніст».

Наша сила — в комплексній механізації

НА ВЕЛИКИХ масивах вирощувати кукурудзу без долі людських рук — ось надійний і вже перевірений на практиці шлях до одержання достатку дешевої продукції. На цьому шляху механізатори нашої тракторної бригади, освоївши комплексну механізацію, йдуть, можна сказати, семимильними кроками. Без неї годі було б і розраховувати на одержання сталих врожаїв качанистої та й інших культур просапної групи при мінімальних затратах. Судить самі. За чотири попередні роки площа просапних на кожному працюєдатного в артілі зросла в чотири рази і дорівнювала торік 11,7 гектара. Хіба під силу одній людині вручну впорати таку ділянку, не говорячи вже про те, що догляд за нею обійшовся б колгоспу в кругленьку суму?

Тому-то тракторна бригада за останні роки стала головною і вирішальною силою на всіх етапах вирощування кукурудзи та й інших просапних. Минулорічні підсумки радують кожного з нас. На кожному з 429 гектарів господарських посівів

вирощено по 75 центнерів зерна, а на 184 гектарах ділянки гібридизації — по 50,3 центнера. Собівартість центнера зерна обійшлася по 42 копійки — на 4,7 копійки менше, ніж позаторік. Таким показником може похиздрити і американський фермер Гарст.

У нас, в Комишуватій, часто бувають делегації з багатьох областей республіки.

Деякі з гостей заводять мову про те, що у нас, мовляв, є якісь особливі умови для комплексної механізації вирощування кукурудзи. Та коли ближче ознайомлюються з досвідом, то легко пересвідчуються в протилежному — набір силової техніки, причіпних і ґрунтообробних знарядь, що використовуються на вирощуванні просапних, у нас такий самий, як і в кожній бригаді. Весь «секрет» полягає в продуманій розстановці і використанні техніки.

Не буди в усіх деталях описувати агротехніку вирощування кукурудзи — вона загальновідома. Розповім лише про головне, що, на мій погляд, можна і треба за-

стосувати в усіх колгоспах. Досвід і практика показують, що найбільший ефект одержується тоді, коли всі роботи на великих масивах виконує бригада механізаторів. Хіба не є очевидним

СКОРИСТАЙТЕСЯ ЦИМ ДОСВІДОМ!

для кожного, що використовує на оранці поодинокі трактори в кожній ланці недовідливо і навіть безгосподарно? Ми вже давно застосовуємо групову роботу тракторів на оранці і так само комбайнів — на збиранні. Це підвищує маневреність силової техніки, забезпечує її продуктивніше використання.

Інша справа, що у нас кожний механізатор докладає певну ділянку і несе персональну відповідальність за строки і якість роботи. Сівбу доручаємо найбільш досвідченим майстрам зелених квадратів, таким, як Олександр Поповиченко, Григорій Торба, Валентин Моргуненко, Володимир

Танцюра, Григорій Кравченко, Євген Петерс та інші. Знаючи свої справи, вони ніколи не підводять. А правильно посіяти, забезпечити повсюдно чіткі квадрати з заданою кількістю рослин в

гніздах — значить, відпаде потреба в ручному обробітку рослин. В кожне гніздо ми висіваємо по дві зернини і цим самим уникаємо ручної проривки.

Весь комплекс польових робіт задалегідь продумуємо в усіх деталях з тим, щоб кожна машина, кожне знаряддя працювали з найбільшим навантаженням і господарською вигодою. Тут

неабияке значення має правильне комплектування агрегатів. Зішлося на такий механізатори-гіталовці ви-приклад. З практики ми пересвідчилися, що культивування язбу найбільш вигідно проводити трактором «КДП-35» з культиватором «КРН-4,2». (Затрати на обробіток одного гектара складають 1,26 карбованця).

Невичерпним джерелом максимального використання машин є робота на підвищених швидкостях. Цим прогресивним прийомом на підготовці ґрунту, міжрядному обробітку просапних, збиранні кукурудзи та цукрових буряків користуються майже всі наші механізатори.

Минулорічні підсумки радують механізаторів бригади, але не задовольняють — можливість у нас куди більше, ніж досягнень. Ви-

ходячи з завдань, які поставив ХХІІ з'їзд КПРС, механізатори-гіталовці визначили свої нові рубежі: виростити у цьому році по 40 центнерів зернових на кожному з 2,019 гектарів, зокрема, по 65 центнерів кукурудзи в зерні.

В галузі комплексної механізації особливо багато може досягти наша слава молодь — енергійні, допитливі та кмітливі юнаки і дівчата. Тож давайте, юні друзі, спільно крокувати у поході за одержання високих урожаїв просапних, особливо кукурудзи, на великих масивах без затрат ручної праці.

М. ТКАЧЕНКО, заступник бригадира тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району.

З 10 ПО 15 ЛЮТОГО ЗА ВКАЗІВКОЮ БЮРО ОБКОМУ КН УКРАЇНИ БУДЕ ПРОВЕДЕНО ВЗАЄМОПЕРЕВІРКУ ГОТОВНОСТІ ДО ВЕСНЯНОЇ СІВБИ МІЖ БРИГАДАМИ, КОЛГОСПАМИ І РАДГОСПАМИ.

КОМСОМОЛЕЦЬ, МОЛОДИЙ ТРУДІВНИК СЕЛА! А ТИ ВСЕ ЗРОБИВ. ЩОБ ТВІЙ КОЛГОСП, РАДГОСП ЗУСТРІВ ВЕСНУ У ВСЕОЗВРОЄННІ?

У зміні майстра ГАННИ ДУБІНІНОЇ

У МІСТІ ще не погасли електричні вогні. Свіжий ранковий вітерець кружляв сріблясті сніжинки, гнав їх вздовж асфальтової доріжки, по якій швидкими кроками йшла невисока на зріст дівчина.

Ганні хотілося прийти на завод раніше, оглянути всі робочі місця в цеху, перевірити форми для виготовлення деталей і взагалі подбати про те, щоб зміна працювала продуктивно ці 420 робочих хвилин. Вона несла відповідальність за це — адже її, комсомолку Ганну Дубініну, призначили змінним майстром заводу залізобетонних і бетонних виробів облбудтресту.

Ось з цього — з організації робочих місць і вирішила розпочинати Ганна. Не соромилася: коли треба, зверталася за допомогою до досвідчених виробничників, як-от, бригадир Семен Хуторнянський.

З місяця в місяць поліпшувалися показники молодіжної зміни, яку очолювала Ганна. Про значну трудову перемену рапортувала зміна напередодні відкриття ХХІІ з'їзду КПРС — вже 12 жовтня було виконано річний план по виробництву залізобетону. А до кінця року ще 3.812 кубометрів залізобетону.

Зараз у молодіжній зміні розгорнулася діяльна підготовка до комсомольських з'їздів. Кожен прагне зустріти їх новими перемогами на трудовому фронті. Зваживши свої можливості, молоді бетонники вирішили в подарунок з'їздам комсомолу видати понад план 200 кубометрів залізобетону і зараз успішно здійснюють своє нове зобов'язання.

— Це означає, — говорить Ганна Дубініна, — що тепер за кожну зміну виробляємо на два кубометри продукції більше, ніж це було у 1961 році.

Дотримуватися молоді й іншої умови передз'їздивського змагання: боротися за високу якість, за економію сировини. Із економічних матеріалів тут буде виготовлено 105 квадратних метрів панельних плит.

Виконання спільного зобов'язання молодіжної зміни складається з успіхів окремих членів її. А вони, оці щоденні перемоги, завжди є у Тамари Побережнюк, Зіни Котляр, Каті Борці й інших робітників. Ставши на трудову вахту на честь наступних комсомольських з'їздів, кожен з них на 115—120 процентів виконанні змінні завдання.

О. БУР'ЯНСЬКИЙ,
м. Кіровоград.

ФОТОКОПУРС

Так, як О. В. Гіталов

КОМСОМОЛЬСЬКА організація кінзаводу Олександрійського № 174 торік не виконала свого соціалістичного зобов'язання по вирощуванню високого врожаю кукурудзи. Механізовані ланки були створені, але не було контролю за їх роботою, правильною організацією праці і навчанням механізаторів. Далося взяти й те, що не вся площа була удобрена перегноєм, на проривці рослини у гніздах застосовувалась ручна праця.

З цими хибами комсомольці кінзаводу вирішили розпрощатися і поставили перед собою мету: виростити в цьому році по 60 — 70 центнерів зерна та по 300 центнерів зеленої маси кукурудзи на кожному гектарі посіву.

265 гектарів кукурудзи зернової та 317 гектарів у молочно-восковій стиглості вирощуватимуть чотири механізовані комсомольсько-молодіжні ланки, які очолюють Леонід Ткачук, Володимир Козак, Іван Косапенко та Володимир Тимошенко.

За кожною ланкою закріпле-

но площі в натурі. Активну участь взяла молодь у проведенню в грудні минулого року місячнику по вивезенню перегною на поля. В грудні та січні на комсомольській площі доставлено понад 2500 тонн перегною. Найбільш активно проявили себе на вивезенні добрив комсомольці другого відділку, де секретарем комсомольської організації Поліна Козак. Це — Тамара Сергієнко, Іван Косапенко, Поліна Немазана та інші. Власними силами вони заготовили для внесення під культурацію 1500 тонн перегною.

Звернення молодих механізаторів Новоукраїнського району знайшло гаряче схвалення серед кукурудзіводів кінзаводу. Комсомольці та молодь вирішили теж відмовитись від непродуктивної ручної праці.

— Вирощуватимемо качанисту так, як Олександр Васильович Гіталов! — впевнено заявляють робітники кінзаводу.

М. ШКУРАТ,
секретар Олександрійського райкому комсомолу.

Новий заклик АГРЕГАТИВЦІВ

Після гудка члени бригади не поспішали, як завжди, в їдальню. Всі зібралися біля стола майстра, гомоніли. Анастасій Лимаренко, бригадир, уважно на всіх подивився і кожен з дев'яти відчув: розмова піде про щось серйозне.

— Говори, Толю, — не терпілося хлопцям.

Бригадир розумів це нетерпіння. Йому теж хотілося скоріше розповісти про все товаришам. Та почав чомусь не відразу.

— Ви ж знаєте, хлопці, з'їзди комсомолу наближаються. От і думається: що наша бригада зможе подарувати з'їздам? Наш труд, наші успіхи. Тому пропонує стати на трудову вахту. Першим пунктом у зобов'язанні поставимо: «До дня відкриття з'їзду завоювати звання бригади комуністичної праці імені ХІV з'їзду ВЛКСМ».

Заговорили всі разом. «Правильно!», «Добре!», «Згодні!»

А групкомсорг зміни Люба Залевська сказала:

— Говорю від всіх дівчат-шліфувальниць: ми теж — за.

Ідея сподобалась. Тут же переглянули свої зобов'язання. Хлопці побігли шукати паперу: треба ж, щоб їх починання бачили всі! Нові зобов'язання з'явилися на видному місці в цеху.

В той же день про новий почин знали всі в механоскладальному у.

До кінця робочої зміни бригади Віктора Журавльова і Володимира Нестеренка підтримали заклик бригади Анастасія Лимаренка, наслідували її почин.

Передз'їздивське змагання шириться. Молоді ініціатори агрегатного заводу чекають послідовників. Вони впевнені: молодь, комсомольці підтримають їх.

В ЧАБАНЕНКО,
наш позаштатний кореспондент.
м. Кіровоград, агрегатний завод.

На Кіровоградській панчішній фабриці добре відома своїм трудовим завзяттям бригада комуністичної праці кетельниць, яку очолює Віктор Погонцев.

На знімку (на передньому плані): бригадир Віктор ПОГОНЦЕВ (справа) і краща кетельниця цеху Алла ГУЙВАН.

Фото В. КОВПАКА.

УВАЖНИЙ погляд, чіткі, зібрані рухи. В дзвінких ударах молота чується мелодійний ритм праці. Видно по всьому, стаці. Видно хлопці справжніми ковалями, зуміють в житті кувати щастя ключі.

На знімку: учні Кіровоградського ремісничого училища № 1 (зліва направо) Георгій СТЕПАНЕНКО і Віктор ФІЛІПОВ. Вони завжди виконують норму виробітку на 140—150 процентів.

Фото Р. РУБІНА.

КУКУРУДЗОВОДИ виходять на рубежі

Не перший рік вирощують кукурудзу ланкою Ніна Хомяк і Віра Подолян. Торік дівчата одержали непоганий урожай качанистої — по 50 центнерів з кожного гектара. В цьому році комсомольсько-молодіжні ланки взяли на себе підвищені зобов'язання: на площі 40 гектарів виростити по 60 центнерів качанистої, а на кожному з шести гектарів — по 100 центнерів.

На виділені площі члени ланок вже вивезли по 400 центнерів добрив. Особливо старанно працюють Віра Говорун, Марія Дяченко, Ліда Колодійчук, Марія Чорна, Марія Краснопольська.

Трактористи механізованої ланки Микола Чайка та Дмитро Говорун своїми «Беларусами» вивозять за день по 30 тонн перегною. Не відстають від них і Іздові Леонід Копієвський і Андрій Титаренко, які санками вивозять по 4 тонн добрив.

Члени комсомольсько-молодіжних ланок дружно взялися за роботу.

С. РУДИЙ,
Колгосп імені Леніна Головаївського району.

На комсомольських гектарах артілі імені Котовського вирощуватимуть кукурудзу ланка Ліди Живанової та агрегат Василя Коруча. Члени Лідинової ланки борються за 75-центнерний врожай, а механізатори — за 55-центнерний врожай з гектара. Крім кукурудзи, члени агрегату Василя Коруча виростять по 20 центнерів картоплі на кожному з 100 гектарів.

Молоді кукурудзіводи зараз у робочому порядку і під час недільників вивозять перегній у поле.

В. ЯЦЕНКО,
Новогеоргіївський район.

„Щастя вам і згоди“

ПО СЕЛУ Оникієвому чутка пішла: Желя Шевченко — завідувач клубом — виходить заміж за кіномеханіка Євгенія Жердія. Та чомусь з цього приводу раптом забідкалися бабусі:

— І що ото за весілля буде? — говорили вони. — Кажуть, якість комсомольська...

Та ось і призначений день настав. До сільського клубу під'їхала автомашинка. З неї вийшли святково одягнені молоді і направились в клуб.

Просторий зал потопав в букетах квітів, помережаний гірляндами вогнів.

На стінах — малюнки з дружніми шаржами на молодих, побажанням їм щасливого життя, згоди здоров'я.

На сцені секретар сільської Ради. Тов. Душак поздоровляв Євгенію і Євгенія з одруженням.

Гучним і урочистим було весілля. Не обійшлося, звичайно, і без традиційного «гірко». Особливо старанно викукували його діди і бабусі. Бо молоді всадили їх за столом на найпочесніших місцях, щоб усе було видно і чути та щоб вони знали, яке воно, комсомольське весілля.

І. ТЕЛЯТНИК,
Маловисківський район.

В попередньому номері «Молодого комунара» нашу увагу привернула виступ комсомольського вожака М. Холодовського «Чому скучно на зборах?» Нас теж не менше хвилює це питання. Отже, хочеться розповісти про збори, які недавно відбулися у нас в артілі.

Цього разу ніхто не писав проекту рішення. Доповідь з цифрами і процентами не готувалась. На всіх об'явах повідомлялося: «В колгоспному Будинку культури відбудуться відкриті комсомольські збори без порядку денного. Виступати може кожний, на обговорення виносити ті питання, які кого хвилюють».

Хвилювалися члени комітету. Адже такі збори проводились вперше. До зборів з порядком денним готувалися всі, та й то бувало, що головуючий по кілька разів запитує: «Хто бажає виступати?». А що ж буде зараз?

І ось збори відкрито. Коли головуючий запитав, чи буде хто виступати, руки піднесли сразу троє — трактористи Григорій Степанчук, Володимир Шестирубльов та свинарка, секретар бригадної комсомольської організації Галина Пустовойченко. Широко говорили вони, що в артілі правління часто не довіряє комсомольцям відповідальних ділянок колгоспного виробництва, вважаючи їх мало не за дітей.

Шофер Дмитро Зданевич критикував комітет комсомолу за те, що часто за цифрами і процентами не бачать живих людей, говорив про грубе ставлення завідувачого гаражем до молодих шоферів.

Чимало розмов було про те, як краще підготувати техніку до весни, про збільшення врожайності кукурудзи, правильний обробіток її. На це, зокрема, вказував тракторист Петро Корольчук.

Та більш за все хвилювалися, обурювалися комсомольці, коли мова зайшла про погану роботу Будинку культури, про «мрії» деяких юнаків і дівчат перебраться в місто, прикрі «випадки» пияцтва деяких хлопців, про те, що деякі молодожони «замуровуються» в чотирьох стінах, не беруть участі в громадському житті, та інше.

Як бачите, збори без порядку денного проводили корисно. Не лише тому, що вони народжують багато дискусійних питань. Такі збори кожного комсомольця, нашу молодь змушують задумуватися: як краще жити, працювати, цікаво відпочивати.

Звичайно, ми не за те, що проводили збори виключно без порядку денного. Треба навчитися проводити цікаво, змістовно і збори з певного питання, щоб не сумували на них комсомольці. Можливо, готувати їх треба якось по-іншому, не користуючись застарілими методами розподілу виступів, без будь-яких рецептів. Тому збори без порядку денного є лише різновидністю цікавих, гарячих диспутів, засобом розв'язання питань, які хвилюють юнаків і дівчат.

Ю. СКЛЯРЕНКО,
секретар комітету комсомолу колгоспу імені Карла Маркса Устинівського району.

Олексій Гуртовенко Книгу — до кожної сім'ї

завідує народним кіоском

Люди громадських професій

— Звідки ви літературу дістаєте? — із здивуванням запитав Сергій Салов, дивлячись, як його змішаний акуратно завертає в газету кілька новеньких книжок.

— Як це — звідки? — здвигнув плечима Василь Кудін. — Хіба не знаєш? — Звичайно, ні. Адже я зовсім недавно на заводі. — Я й забув, — посміхнувся Василь. — Так-от, вже другий рік працює у нас народний кіоск. Знаходиться він в їдальні, на другому поверсі. В обідню перерву можна піти подивитись і вибрати собі будь-яку книгу. — На жаль, сьогодні нічого не вийде, — зам'явся Сергій. — Не взяв гроші.

— А це не обов'язково, — заспокоїв Василь. — Можеш придбати літературу в кредит.

— І продавець дасть?..

— Та немає там ніякого продавця. Книгами торгує наш робітник — Олексій Гуртовенко.

...Перше, що кинулося Сергієві в очі, коли він зайшов до їдальні, був великий натовп людей, які обступили високу шафу з написом «Народний кіоск». На полицях — посібники з різних галузей науки, дитяча, технічна література...

«І коли він встигає таку масу книжок одержати, принести, розповсюдити?» — подумав Сергій.

— Скажіть, будь ласка, — звернувся нарешті С. Салов до якогось робітника. — А де ж... продавець?

— А навіщо він тобі? — відповів хлопець. — Бери, що бажаєш, запиши назву книг і їх ціну он до того зошита, і все.

Лише наприкінці обідньої перерви Сергій побачив Олексія. До столу підійшов високий, худорлявий чоловік з вдумливим поглядом. В руках він тримав два великих пакунки. Навколо зразу всі загомоніли.

— Що новенького?

— Те, що я просив, дістає?

— Ой, та ти й словнички приніс!

Олексій посміхається. Посміхається щасливою посмішкою людини, яка зробила іншим щось хороше, приємне.

— Подивитесь завтра, хлопці. Перерва закінчується.

Пресувальник Олексій Гуртовенко майже півтора року працює на Кіровоградському заводі «Динамік». З них майже рік займається розповсюдженням літератури.

— Коли я прийшов на виробництво, — розповідає Олексій, — тут вже велася деяка робота по продажу книг серед робітників. Мені захотілося також допомогти дівчині, яка займалася розповсюдженням літератури. Та все якось незручно було заводити про це розмову. Тоді я прийняв, можливо, не зовсім вірне, але для мене незвичайно важливе рішення. Купив за свої гроші кілька десятків книжок. І під час перерви пішов з ними по цехах. Дуже допомогло те, що майже всі ці твори я читав і міг вільно переказати їх зміст.

Дуже швидко Олексій реалізував всю літературу. Купив нову партію — і знову вона розійшлася. Потім хтось з робітників попросив дістати кілька потрібних йому книжок. Багато це забрало у О. Гуртовенка часу. Він обійшов всі магазини і кіоски міста, але потрібні твори все-таки знайшов.

— І тоді я зрозумів, — розповідає далі Олексій, — що таким чином багато не зробиш. Вирішив організувати народний кіоск. Керівники «Союздруку» прийняли пропозицію, адміністрація заводу також пішла мені назустріч.

— Наш народний кіоск, — каже слюсар Георгій Пономаренко, — чудова справа. Раніш, бувало, на пошуки потрібної книги доводилося витратити по кілька днів. А тепер все на місці. І вибір великий. А чого немає, Олексій дістає.

— Добре придумали комсомольці, — приєднується до думки Г. Пономаренка кадровий робітник Ф. Кравченко. — Бери потрібну літературу, а гроші, коли будуть, повернеш. Бачите, яке довір'я до людини!

А Олексій вже створив спеціальні пости по розповсюдженню літератури безпосередньо в цехах. Знайшлися такі ж, як і він, ентузіасти. Зараз сума загальної виручки за книги, продані на заводі, перевершила дві тисячі карбованців.

А він залишився все таким же: сором'язливим, на перший погляд, навіть якимсь невпевненим. Просто і невимушено переказує Олексій товаришам зміст художніх творів, записує в зошит заявки робітників, ходить в магазини за новинками.

— Дехто називає мене диваком. Мовляв, не мала баба клопоту... Та хіба це так? Адже як приємно робити добру справу, знати, що ти потрібен людям, приносиш їм користь.

...Наступного дня у ентузіаста-розповсюджувача з'явився новий «клієнт». Сергій Салов взяв цілий пакунок книг.

В. ПОЛОНСЬКИЙ,
В. БАРАБАШ.

м. Кіровоград.

Про гучну рекламу й „бородату“ програму

(Замість рецензії)

У СВІЙ час гуртківці Устинівського Будинку культури побували з концертом художньої самодіяльності у Долинській. Тому зрозуміло, з яким інтересом зустріли недавно устинівці багатообіцяюче оголошення про виступ Долинського театру народної творчості. Багато чекали глядачі від своїх гостей, бо де ж, як не в Долинській, бути багатоголосому хорі, діяти численним танцювальним і драматичним колективом...

Та яким було загалом розчарування, коли на сцену вийшли представитись... сім «артистів»!

— Оце так театр! — не втримався хтось із глядачів.

— Аби своє взяли! — спокійно кинув хтось.

— А взяли... Сорок копійок з кожного.

Розпочався концерт...

Працівники Долинського районного Будинку культури Володимир Горбенко, Лідія Денисенко і Валерій Садівничий, як цього й слід було чекати, взяли на себе лев'ячу долю програми. Робітники цукрового, гібридного й цегельного заводів Микола Торгалло, Микола Панів та Анатолій Коваленко разом з робітницею лісорозсадника Валентиною Дудинк марно силкувалися створити бодай видимість масовості.

Було б несправедливо

засудити весь концерт. Музичний фейлетон Покровського «Миру — миру!», що його виконала Лідія Денисенко, прозвучав добре й широко був сприйнятий залом.

Але мова не про це. Хочеться сказати про ідейне спрямування номерів, про конференс, який вів Володимир Горбенко.

Устинівці дуже мало почували про ХХІІ з'їзд КПРС, про його історичні рішення, які радянський народ натхненно перетворює в життя, про передових людей Кіровоградщини. Горбенко діяв поза часом і простором. Він то вмовляв глядачів, що

Тоді можна жінщине

перить,

Когда она станет седой(?)

то голосом дореволюційного парубка, якого батько коханої дівчини потурив рогацем з двору, скаржився:

Ось які тепер дівчата,

Ось які тепер батьки:

Поламали мені ребра

Ше й нагепали боки!

То, явно зловживаючи увагою залу, розтягував «бородатий» анекдот про мисливця-зайку...

Не дивно, що після концерту устинівці почували себе ошуканими. Мимоволі виникла запитання: чи хоч переглянув програму, з якою виїздили до нас гості, завідувач Долинським відділом культури Л. Давиборець? Хто дав їм право під вивіскою театру народної творчості везти до сусідів халтуру й сирітину?

В. ЛОЄВСЬКИЙ,

працівник районної газети «Ударник Устинівщини».

Латвійська РСР. Оригінальний телевизор дальнього прийому створив радіолобитель Леопольд Озолс-Озолін, житель латвійського міста Крустпілс. Він використав метеорні потоки як відбивача телевізійних хвиль, «космічного ретранслятора». Винахідник розробив спеціальну установку для орієнтації телевізійної антени на певну ділянку неба. Сконструйована ним високочутлива антена дозволяє приймати передачі 50 станцій різних країн світу.

На знімку: Л. Озолс-Озолін в момент монтажу телевизора.

Фото С. Данилова. (Фотохроніка ТАРС).

Бажані гості

ОСТАННІМ часом колгоспники артлі імені Леніна часто приймають у себе гостей. Гості ці — агітатори Підгайського агітпункту — завжди бажані. Вони проводять з виборцями бесіди по матеріалах ХХІІ з'їзду Комуністичної партії, розповідають їм про наступні вибори до Верховної Ради СРСР. З захопленням і старанністю до своїх обов'язків ставляться агітатори: колгоспник І. Іщенко, зоотехнік колгоспу Л. Комісаренко, вчитель Підгайської восьмирічної школи Л. З. Могила, М. Р. Могила, Д. К. Герасименко та інші.

Л. КОЖУШКО,
завідуюча агітпунктом.
Кіровоградський район.

Радянська молодь протестує

Комітет молодіжних організацій СРСР виступив із заявою, в якій говориться, що наша молодь, в пам'яті якої надто свіжа трагічна загибель Патріса Лумумби, глибоко схвилювана тривожними звістками про останні події в республіці Конго. Знову, як рік тому, колонізатори йдуть на мерзений злочин, щоб обезглавити патріотичні сили конголезького народу. Життю вірного соратника Патріса Лумумби, визначного африканського діяча і полум'яного борця за свободу конго-

лезького народу Антуана Гізенго загрожую небезпека. Молодь Радянського Союзу обурена тим, що злочинні дії імперіалістичних сил чиняться під голубим прапором ООН.

Виражаючи волю багатомільйонної радянської молоді, Комітет молодіжних організацій рішуче вимагає припинити сваволлю колонізаторів у Конго і гнівно протестує проти підготовленої розправи над полум'яним патріотом конголезького народу Антуаном Гізенго. Радянська молодь вимагає негайно звільнити Антуана Гізенго, суворо покарати винних в його переслідуванні.

(ТАРС).

Дівоча

Ой, зима, ти — Снігу мати — жартувать не слід: кинь займати, засипати стежку до воріт. Може, йтиме хлопець мимо, заверне сюди, під моїми під дверима залипнуть сліди. Та поки що вітер свище, я шепчу: «Прийди. Любий, де ти? Крізь замети проклади сліди...»

Володимир
ЧАБАНЕНКО.

«МОЛОДИЯ КОМУНАР»
31 січня 1962 р., 3 стор.

КРУПИЦІ ДОСВІДУ КНИГОТОРГІВЛІ

НА ВЛАСНОМУ досвіді ми переконалися, що яким би великим не був попит населення на книги, поклатися на самоплив в нашій діяльності не можна. Тільки широка пропаганда творів літератури, тісний зв'язок з покупцями можуть забезпечити успіх в роботі. Саме, керуючись цими принципами, ми й добиємося систематичного виконання планів реалізації книг. Правда, інколи в нашій роботі бувають зриви. Це тоді, коли облікготорг з якихось причин не виконує плану завезення літератури. На щастя, це трапляється рідко.

Особливу увагу приділяємо ми рекламуванню книг. Ефективним засобом її пропаганди є показ зразків політичної, технічної, художньої, дитячої літератури та образотвірної продукції на зовнішніх та внутрішніх вітринах магазину та спеціальних стендах.

Після одержання нової партії літератури відразу ж інформуємо покупців через районну газету, вміщуючи в ній бібліографічні огляди видано, що надійшли.

В магазині ж на спеціальній рекламній вітрині вивішуємо плакат: «В продаж надійшли нові книги». Тут же вміщуємо і друкований рекламний матеріал. Його також надсилаємо клубам, бібліотекам, авіаційним місцям, а, продаючи книги, — обов'язково вкладаємо

рекламу і в неї. На жаль, часто одержуємо рекламні матеріали з великим запізненням, інколи вже після того, коли те чи інше видання давно реалізоване.

Багато уваги приділяється в магазині інформації про видання попередніх років. Складаємо тематичні списки літератури, призначені для різних груп покупців. Списки ці надсилаємо в колгоспи, установи, школи, бібліотеки. Літературу попередніх років продаємо на різних семінарах, учительських та інших конференціях, нарадах передовиків сільського господарства, на стадіоні, комплектуємо з неї бібліотеки, вивозимо на базари. Це значною мірою допомагає нам у виконанні планів реалізації книг.

Всі відвідувачі нашого магазину мають можливість ознайомитися не тільки з наявною літературою, яка стоїть на полицях, але й дізнатися про ті видання, що мають незабаром вийти в друку. Для цього є спеціальний стіл для замовлень, на якому розкладені тематичні плани, підшивки бланків для замовлень «Укркниги» та «Союзкниги», чистий папір для заміток.

Зацікавившись певною книгою, відвідувачі на звичайній поштової листівці, яку можна придбати тут же, залишають замовлення, зазначаючи автора та назву твору, потрібну кількість екземплярів та свою домашню адресу. Цей спосіб випробування і себе виправдовує.

В. ГАВРИЛЕЦЬ,
завідуючий Онуфріївським районним книжковим магазином.

У кореспонденції «Виховують чи... випускають?» опублікованій в нашій газеті 10 січня 1962 року, мова йшла про серйозні недоліки у виробничому навчанні і вихованні учнів Капітанівської школи ФЗН Новомиргородського району.

Як повідомили редакцію директор школи ФЗН т. Шевченко і секретар партійної організації т. Луценко, викладені в матеріалі факти в більшості підтвердились. Кореспонденцію обговорено на відкритих партійних і комсомольських зборах та засіданні ради майстрів школи. Одночасно був обговорений план заходів по усуненню недоліків, які мали місце в навчанні, виховному процесі і побуті.

Більшість недоліків вже виправлено. Зокрема, відремонтовано меблі, встановлено дзвічки і подвійні віконні рами, видано нові коврики, свідрегульовано роботу водяного опалення тощо. Створені нові гуртки для учнів, раз на тиждень читаються лекції на виховні теми, влаштовуються виступи художньої самодіяльності.

Для майстрів школи регулярно проводяться педагогічні читання. Завуча т. Дуліна і технолога т. Виневського за погугу організації і проведення виробничого навчання на цукровому заводі попереджено. Змінено порядок проходження практики, а також заборонено використання учнів на роботах, не зв'язаних з навчанням.

Приваблюючі ВОГНИКИ

РАНО взимку сповзають на землю сутінки: немаче щойно був день, метушилися люди, сніговали автомашини на вулицях, а вже тобі й вечір. Глянеш на годинник — і очам не віриш: він показує п'ять або

ють керівники гуртків. Микола Антонович Бекешин заздалегідь переглянув інструменти, токарні верстати по залізу і дереву, старі верстати. Все в порядку! За дітьми затримки теж немає: з'явилися у призначений

тут, як і на виробництві, зосереджені, уважні — кожний горить бажанням якнайкраще виконати завдання: щоб деталь була акуратною, щоб деталі і щоб не порушити розмірів, вказаних у кресленнях. Микола Антонович походить по цеху: одному поправив у руці стамеску, іншому зробив зауваження, що неправильно користується рубанком. (ЗНІМОК ЗЛІВА).

...Невеличка перерва, і суворе обличчя керівника знову стає привітним і лагідним. Не без гордості розповідає він про своїх підшефних. Вони вже, як справжні майстри, виготовляють деякі речі навіть для продажу через магазин ССТ. Деякі місяців тому колгоспи імені Дмитрова та імені Кірова закупили в магазині для дитячих ясел по 30 розкладушок. 15 штук їх придбав для тієї ж мети і колгосп імені Дзержинського. А всього магазин реалізував 100 розкладушок, 30 підставок для квітів, декілька десятків вішалок, виготовлених руками дітей. Чимало речей полагодили вони і в районному дитячому садку. Пишаються піонери: жодного нарікання за якість, навпаки — тільки подяки.

Присемно й те, що діти і в школі добре вчать. Ось Микола Носогой, учень Компаніївської середньої школи, почав відвідувати гурток ще з п'ятого класу. Зараз вже багато речей може сам виготовити, і в навчанні у нього — хороші успіхи. Те ж саме і в Анатолія Кожушка та багатьох інших. ...Відчиняємо двері іншої кімнати. За довгим столом, схилившись над швейними машинами, працюють дівчата. Багатьом з них стане колгосп у пригоді навчання в гуртку крою і шиття, яким керує Валентина Кіндратівна Соколова (ЗНІМОК

СПРАВА). Акуратно, добре обізана, вона вміє зацікавити дітей. У неї вчаться не тільки піонери, а й старшокласники і комсомольці.

— А чому б і не використати таку можливість? — міркують дівчатка. — Закінчили середню школу і одночасно швейю станеш: йди зразу на фабрику чи то в майстерню. Працюй. І не учнем, а кваліфікованою робітницею!

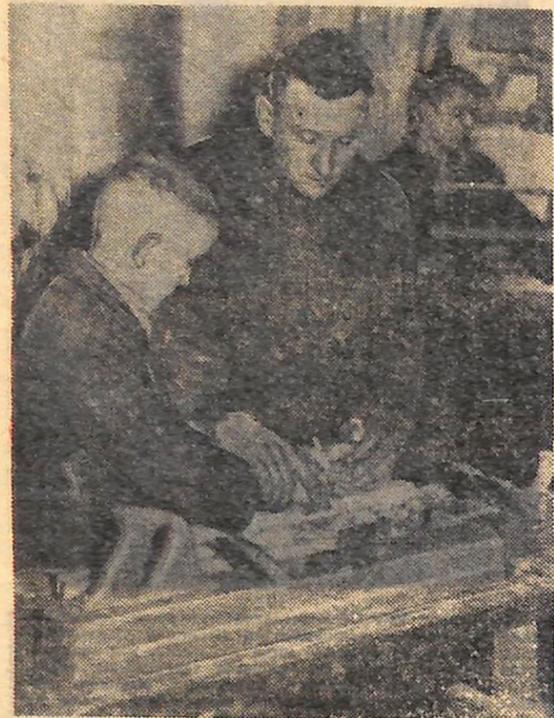
Не менше пристрасні і в юних баяністів, якими керує Дмитро Хомич Полішук. Декого з них, коли сидять, з-за баяна не видно, а вони, немов дорослі, вправно перебираючи пальцями маленьких рученьок клавіші баяна, беруть акорди, виконують по нотах деякі нескладні музичні твори.

...В коридорі Будинку — фотовиставка. Це — творчий доробок юних фотографів. Тут відображено і навчання, і відпочинок піонерів, і мальовничі куточки рідного краю. Сьогодні в кімнаті, де вони навчаються, закрито шторою вікно, замкнені на ключ двері. При червоному світлі ліхтаря вони з керівником Михайлом Дмитровичем Бабієм обробляють нові фотографії. Рає Тараненко, Миша Бляхер, Валя Сисоєва, Володя Полуценко та інші все виконують самі, пишаючись результатами своєї роботи.

А Юрі Письменному і Владиславу Носову більше всього подобається радіосправа. Зараз вони конструюють короткохвильову радіостанцію.

Є чим зайнятися дітям у Будинку піонерів. Тут працює 12 різних гуртків, в яких навчається більше двохсот школярів. ...Закінчуються заняття гуртків. У веселому настрої, з новими планами прямує додому гомілка дітвора.

В. ПАВЛОВ.
Компаніївський район.
Фото автора.

пів на шосту. Закриваються двері державних установ, підприємств, робітничі і службовці йдуть на відпочинок. А куди це поспішають оті хлопчики й дівчатка в піонерських галстуках? По двоє, троє, а то й цілою юрбою щезають, як пташенята, йдуть в одному напрямку. Ось і приміщення, яке гостинно приймає дітвора, — Будинок піонерів. Тут вже чека-

час. Тримайть хлопчиків навчаються у цьому гуртку. Щоб створити кращі умови для роботи, їх поділено на дві групи. Кожна з них має свій визначений день і час. Розповідає про відповідні правила техніки безпеки, керівник дає кожному конкретне доручення. Зашуміли верстати, зашуміли пики — справжнє тобі підприємство. І «робітничий

А над Боржавою

В гостях у автора улюбленої пісні

НАВРЯД чи знайдеш такий куточок у Радянському Союзі, де б не чули, не знали і не любили чарівної пісні Михайла Машкіна «Верховино, мати моя». Та хіба лише в нашій країні здобула вона широкую популярність? Її із захопленням співають і наші друзі — чехи і болгар, угорці і поляки... Лунає вона і в Канаді. Правда, не так вільно, як у нас та в наших друзів. В своїх листах до М. Машкіна канадські українці пишуть: «Рідко проходите в квартирах зустріч сусіда з сусідом, знайомого із знайомим, щоб не дзвеніла ваша пісня. Та співають мусимо при зачинених вікнах». Бачите, властям не до смаку сповнений сонячного оптимізму музичний твір про щасливе життя в Радянському Закарпатті.

Кілька днів тому я побував у гірському селі Довге на Закарпатті, де живе творець улюбленої пісні. Михайло Васильович застав у заводській бібліотеці. Він сів із своїм «нерозлучним другом» — баяном, перебираючи блискучі клавіші.

— Незнайома мелодія, але звучить чудово!
— Це що, нова пісня народжується? — запитав я.

— Ми вже її співаємо. А я оце «шліфую». Слова не всі подобаються, та й музика не цілком задовольняє.

— А як назвали своє нове «дитя»? — цікавлюсь.

Він хоче відповісти:
— «Ой, зійду на полонину».
Михайло Васильович набрав у груди повітря, широко розтягнув баяна. І полилася пісня...

Гей, зійду на полонину,
Пісню заспіваю.
Серця спів нехай поляне
Від краю до краю.
Гей, зійду на полонину,
Сонце зустрічати.
І всімхнеться своєму сину
Верховина-маті.
Гей, зійду на полонину,
Де орли витають.
З добрим ранком
Батьківщину
Серцем привітаю.

І за кожним куплетом коломийковий приспів, де слів мало, але так щедро вилито душу. Слухаючи його, я бачив перед собою щасливіця з блискучими карими очима, що піднявся на вершині Говерли і звідти на повний голос, щоб усі чули, розповідав світові про свою радість. Мелодійні звуки баяна вели за собою голос, який солов'їв та й усе інше птаство примусив мовчати. Там, унизу, люди слухають цього солов'я, на якому гуцульська, вишнвана сорочка і завітчаний барвінком капелюх.

Я попросив Михайла Васильовича заграсти ще одну нову пісню — «Програма партії». І знову баян повів за собою дужий голос. Верховина щиро дякувала за те, що рідна партія запалила небаченій маяк, який освітлює шлях до вершини людського щастя — комунізму.

— А все-таки скажіть, Михайле Васильовичу, де ви берете стільки енергії та сил для творчості? Що вас найбільше надихає?

— Вони! — не задумуючись, показав він на вікно, за яким вирувало трудове життя лісозаводців і височили гори.

Це слово було сказано так щиро і з такою любов'ю, що мені залишилось лише по-хорошому позаздрити своєму співрозмовникові.

— Хочете знати, як був створений «Вечір над Боржавою»?.. За цією горою є ще гора. Туди й я пішов одного разу з баяном. Шуміла, палаючи на сонці, річка. В лісі перегукувалось птаство. Берегом ходили пари закоханих. Я йшов і слухав, як співає в грудях серце. І повторював його спів на баяні. Вже ввечері, коли зорі усяїли небо, я піс додому нову пісню.

«Верховино, мати моя» теж народилася досить швидко. Пам'ятаю, якось навесні 1955 року опинився в полоні звуків та почуттів. Олівець ледве встигав записувати їх. А тут мої «ансамблїсти» на репетицію підходять. Час розпочинати. А я не можу вирватись з

Перед турніром футболістів у Чілі Як пройдуть фінальні ігри

«Рубікон перейдено». — такими словами президент Міжнародної федерації футболу сер Стенлі Роуз закрав церемонію жеребкування фінального турніра VII чемпіоната світу. Більше 500 гостей, запроше-

ПОПЕРЕДНІ МАТЧІ

- 30 травня — Уругвай — Колумбія
- Чілі — Швейцарія
- Бразилія — Мексика
- Аргентина — Болгарія
- 31 травня — СРСР — Югославія
- ФРН — Італія
- Іспанія — Чехословаччина
- Угорщина — Англія
- 2 червня — Уругвай — Югославія
- Чілі — Італія
- Бразилія — Чехословаччина
- Аргентина — Англія
- 3 червня — Колумбія — СРСР
- Швейцарія — ФРН
- Мексика — Іспанія
- Болгарія — Угорщина
- 6 червня — Уругвай — СРСР
- Чілі — ФРН
- Бразилія — Іспанія
- Аргентина — Угорщина
- 7 червня — Колумбія — Югославія
- Швейцарія — Італія
- Мексика — Чехословаччина
- Болгарія — Англія

них в отель «Каррера», на протязі години, затамувавши подих, слідували за «святеннодіянням» організаційної комісії.

Білі й червоні кулі одна за одною витягалися з сумки. Ось появилася остання, шістнадцята куля, і все стало на свої місця. Групи фіналістів виявлено:

- 1. СРСР, Уругвай, Югославія, Колумбія.
 - 2. Швейцарія, Чілі, Італія, ФРН.
 - 3. Мексика, Бразилія, Іспанія, Чехословаччина.
 - 4. Болгарія, Аргентина, Угорщина, Англія.
- Стали відомими й міста, в яких будуть проведені зустрічі: Аріка, Сант-Яго, Вина-дель-Мар, Ранкагуа.

Встановлено також порядок і строки фінальних ігор.

КОРОТКО ПРО РІЗНЕ

УНІВЕРСИТЕТ В ОКЕАНІ шу партію молодих моряків і відправиться в рейс.

НА КРАСУНІ-ДАУГАВІ, наче лебідь, стоїть білий корабель — це теплохід «Горизонт», збудований в Ростоці (НДР) на суднобудівельній верфі «Нептун» за проектом радянських інженерів. Судно призначене для підготовки морських спеціалістів і проведення дослідницьких робіт. Його водотоннажність шість тисяч тонн. На теплоході три трюми, які вміщують понад дві тисячі вантажів. Близько десяти тисяч миль може пройти судно без поповнення запасів води, палива, продовольства. На судні обладнані різні учбові аудиторії, лабораторії. На борту корабля є велика науково-технічна бібліотека, клуб, затишна кают-компанія. В Ризі судно прийме пер-

БІЛОГОЛУБІ ЯДРА ГАЛАКТИК
ДО СКЛАДУ дуже далеких галактик входять ядра білоголубого кольору. Про це розповіли знійки сузір'я Ліри, одержані кандидатом фізико-математичних наук Беніаміном Маркар'яном в Бюраканській астрофізичній обсерваторії Академії наук Вірменії. За думкою Маркар'яна, це свідчить про незвичайну природу ядер. Очевидно, численні скупчення галактик представляють собою нестійкі утворення, а ядра їх дуже активні. Знімки сузір'я Ліри зроблені з допомогою телескопа системи Шмідта, який не так давно вступив до ладу і оснащений сучасним автоматичним обладнанням. (АПН).

виру мелодій та думок. І поки не закінчив, із-за столу не підвівся. На тії же репетиції ми почали її розучувати.

Тепер пісня, мов швидкокрилий птах, літає над землею, звеселяючи людські серця.

Ми закінчили розмову, коли учасники ансамблю «Боржава» почали сходиться на репетицію. Михайло Васильович поспішив до них...

Тепер кожний п'ятий робітник Довжанського лісозаводу — учасник ансамблю. В його складі — 80 чоловік. Це — співаки, танцюристи і музиканти. Потрапити в «Боржаву» вдається далеко не кожному. Адже сюди приймають, як і в професійній колективі, тільки по конкурсу.

Де не виступав зараз ансамбль «Боржава» під керівництвом заслуженого діяча мистецтв УРСР М. В. Машкіна, скрізь його супроводить успіх. Гордістю колективу є жіночий квартет, який завоював почесне право виступати і на Декаді української літератури та мистецтва в Москві.

С. КАРБОВСЬКИЙ.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В КИНОТЕАТРАХ МІСТА

Кінотеатр «Мир». «ЗАКЛИК». Початок I серії о 10 год. ранку, 12 та 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора. ***
Кінотеатр «Хроніка». Документальний фільм-концерт «МИ З УКРАЇНИ». Демонструється з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «ХАМЗА». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

Кінотеатр «Сивашець». Для дітей «МІСТ БУДЕ ВИСАДЖЕНО У ПОВІТРЯ». Початок о 10 год. ранку, 2 год. дня. «ХРЕСТОНОСЦІ». Початок I серії о 12 та 4 год. дня, 6, 8 год. вечора. II серія — о 10 год. вечора. ***
Кінотеатр ім. Дзержинського. «ЖИТТЯ ХОЛОСТЯКА». Початок о 10 год. ранку, 12 та 4 год. дня, 6 год. вечора. II серія — о 2 год. дня, 6 та 10 год. вечора. ***

ПИСЬМІТЬ!

Адреса редакції: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.
БК 00033. Зам. № 868. Т. 27.000.

ЗАХОДІТЬ!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!
Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Дмитрова.